

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Dany Černé a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci žalobců: **A), B)**, oba bytem, oba zast.: JUDr. Patricie Švarcová, advokátka se sídlem v Praze 1, Vodičkova 39/791, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy, odbor stavební**, se sídlem v Praze 1, Mariánské náměstí 2, o přezkoumání rozhodnutí orgánu veřejné správy, k žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30.11.2011, čj. S-MHMP 915801/2011/OST/Ca/Zá,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobci se podanou žalobou napadli shora uvedené správní rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jejich odvolání a potvrzeno rozhodnutí odboru výstavby a územního rozvoje Úřadu městské části Praha 20 (dále také jen „stavební úřad“) ze dne 1.8.2011, sp. zn. 98/STAV/2011, čj. P20/OV/2310/98/2011/Mě/15 (prvostupňové správní rozhodnutí). Ve správním řízení bylo pravomocně rozhodnuto tak, že podle ust. § 67 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) byla zamítnuta žádost žalobců o dodatečné povolení stavby označené jako „přístavba rodinného domu č.p. 1282, k.ú. Horní Počernice, na pozemku parc. č. 2968 a 2969, při ulici Vysokovská v katastrálním území Horní Počernice“ (dále také jen „stavba“).

Žalobci napadli rozhodnutí v celém rozsahu a domáhali se jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, včetně zrušení rozhodnutí stavebního úřadu. V žalobě namítali

nejprve obecně, že napadené správního rozhodnutí je v rozporu s ust. § 2 odst. 1, 2, 3, 4, § 4, § 5 a § 7 správního řádu, když ocitovali tato zákonná ustanovení. Konkrétně uvedli, že správní úředník stavebního úřadu Ing. R. M. je podjatý, když obecně uváděli, že tuto podjatost spatřují v tom, že nebyly respektovány zásady správního řízení a že prvotním záměrem tohoto úředníka bylo vydání negativního rozhodnutí, jehož smyslem bylo potrestat účastníky, že podali odvolání a vedou před správním orgánem sousedský spor se sousedy a stavebníky sousední terasy, postavené bez stavebního povolení, které stavební úřad povolil, toto rozhodnutí bylo zrušeno a věc vrácena stavebnímu úřadu k dalšímu řízení k nelibosti správního úředníka. Dále obecně uvedli, že stavební úřad nepostupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, státní moc uplatňoval represivně, nešetřil práva žalobců a zasahoval do těchto práv v nadbytečném rozsahu. Toto pochybení konkrétně spatřují v tom, že stavební úřad podle názoru žalobců zneužil situace, kdy žalobci nedodrželi zcela podmínky řádně vydaného stavebního povolení a v rámci řízení o dodatečném povolení stavby je šikanoval, zneužíval mocenského postavení, neposkytoval jim přiměřené poučení a ignoroval jejich žádosti o vysvětlení tzv. kontrolovatelného výpočtu, přičemž na tomto požadavku trval. Uvedli, že blíže je podjatý přístup rozveden v jejich „dovolání“ (patrně je myšleno odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí), čímž se žalovaný nezabýval a k rozhodnutí přistupoval tak, jakoby bylo vydáno správním úředníkem bez zjevného poměru k účastníkům řízení. V mezidobí žalobci kontaktovali Kancelář veřejného ochránce práv, Obvodní státní zastupitelství pro Prahu 9, kde podali trestní oznámení, a podali námitku podjatosti ve správním řízení. Žalobci uváděli, že dodali stavebnímu úřadu všechna rozhodnutí a souhlasná stanoviska dotčených orgánů dne 18.4.2011.

V další části žalobních bodů uváděli, že po dodání podkladů dne 18.4.2011 následovaly opakované výzvy Ing. M. směrem k žalobcům směřujícím na dodání „kontrolovatelného výpočtu“ zastavěnosti pozemku stavbou přístavby rodinného domu. Tento „kontrolovatelný výpočet“ byl předložen s geometrickým plánem pro změnu obvodu stavby ze dne 18.2.2011, Ing. M. se však domáhal jiného výpočtu, na dotazy, co je tím myšleno, jim byly dávány nejasné odpovědi. Ohledně zastavěnosti parcely žalobců uvedli, že se ocitli v paradoxní a nepochopitelné situaci, kdy původním územním souhlasem a souhlasem s provedením ohlášené stavby ze dne 20.2.2008 měli povoleno zastavět 41,62% území parcely, následně zastavěli 34,26% území, přičemž výchozí zastavěná plocha pozemku před započítáním stavebních úprav činila 35,34%. Podle jejich názoru tak tímto postupem nevyčerpali územní limit zastavěnosti území a podle jejich názoru byli za toto pochybení sankcionováni víc než nad rozumnou míru napadeným a prvostupňovým správním rozhodnutím.

Dále žalobci uvedli, že rozhodnutí nemá oporu ve skutkovém stavu, což konkrétně spatřují v tom, že není pravdou, že by nepředložili dokumentaci skutečného stavu, neboť žalobci při závěrečné prohlídce stavby v lednu 2011 předložili pracovním stavebního úřadu ověřenou dokumentaci k provedení stavby, na základě které bylo stavebníkům vydáno stavební povolení a dokumentaci stavu skutečného provedení. Za nepravdivý považují závěr žalovaného, že celá stavba je provedena v rozporu s projektovou dokumentací, neboť vychází z jednoznačně předložených „kvasidůkazů“, kterými mají být neautorizované a blíže nespecifikované letecké snímky a fotodokumentace pořizovaná sousedem žalobců.

Žalobci v dalším žalobním bodu uvedli, že rozhodnutí stavebního úřadu vykazuje vady, neboť v něm chybí jako podklady podání předložená žalobci. Není dále zřejmé, jak mohl stavební úřad zamítnout žádost o vydání dodatečného stavebního povolení pouze na základě fotodokumentace pořízené dne 31.5.2011 sousedem a na základě fotografií z Googlu.

Uvedli, že dům je vyzděn z cihel KM BETA, což žalobci nikdy správnímu orgánu neskrývali a bylo mu to známo již v lednu 2011. Ohledně argumentu, že v předložené dokumentaci není znázorněna přístavba terasy, uvedli, že ve skutečnosti se jedná o dřevěné podium přiléhající ke zděné části domu, konstrukčně spočívající na štěrkopískovém loži, a nejedná se tak o stavbu v právním slova smyslu. Podle názoru žalobců pak nejde o objekt, který je možný zahrnout do tzv. zastavěné plochy ve smyslu vyhl. č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy o obecných technických požadavcích na výstavbu, neboť horní plocha této dřevěné terasy je 23 cm nad okolním terénem, přičemž první stupeň je 7 cm nad terénem. Tuto skutečnost podle názoru žalobců měl stavební úřad zjistit tím způsobem, že by nařídil termín místního šetření na jiný čas než 31.5.2011, z něhož se žalobce omluvil. Při zjištěních prováděných stavebním úřadem přes plot sousedů, kdy na podium nebylo možné dohlédnout, se podle názoru žalobců lze stěžít divit tomu, že „závěry správního orgánu v napadeném rozhodnutí vychází z nesprávných skutkových zjištění“. Jinými stavebními úřady (např. v Klánovicích) by toto podium bylo považováno za terénní úpravu a nikoliv stavbu. V prvostupňovém správním rozhodnutí pak chybí úvaha o tom, jak se stavební úřad vypořádal s námitkami účastníků.

Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval její zamítnutí jako nedůvodné. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se zabýval námitkami týkajícími se žádosti o dodatečné povolení stavby, ostatní námitky se týkají způsobu vedení řízení o odstranění stavby a následně vedeného řízení o dodatečném povolení, těmi se nezabýval, protože nemohou mít vliv na rozhodnutí v této konkrétní věci. Zopakoval podstatné důvody napadeného správního rozhodnutí. Pro úplnost uvedl, že ke dni jeho vyjádření nebylo dosud ve věci rozhodnuto, neboť žalobci nepodali žádost o dodatečné povolení a nedoložili podklady jako k žádosti o stavební povolení.

V průběhu soudního řízení žalobci dodali do spisu další listiny, které se však tohoto správního řízení nijak netýkají (souvisejí s vydáním územního souhlasu a souhlasu s provedením ohlášené stavby veřejnoprávním povolením stavebního úřadu ze dne 20.2.2008).

Při ústním jednání účastníci na svých procesních návrzích setrvali.

Z obsahu předloženého správního spisu jsou patrné tyto pro posouzení důvodnosti podané žaloby podstatné skutečnosti.

Žádostí ze dne 9.2.2011 podali žalobci žádost o dodatečné povolení stavebnímu úřadu. K žádosti přiložili projektovou dokumentaci a uvedli stavební dozor.

Usnesením stavebního úřadu ze dne 25.2.2011 bylo toto správní řízení přerušeno a žalobci byli vyzváni, aby doplnili žádost mj. o dokumentaci podle vyhlášky č. 499/2006 Sb., o průvodní zprávu a technickou zprávu, a doložili, že návrh splňuje ust. článku 50 odst. 12 písm. a) vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hl. m. Praze. Toto usnesení bylo opraveno opravným usnesením ze dne 8.3.2011, kdy do výroku o předložení technické zprávy bylo doplněno slovo „souhrnnou“.

Dne 7.3.2011 se konalo jednání na stavebním úřadě, z něhož byl pořízen protokol, kde byla žalobkyně a) upozorněna, že musí být posouzena při dodatečném povolení stavby znovu zastavěnost pozemku rodinného domu nadzemními stavbami, přičemž původní souhlas s provedením stavby je platný a pokud by žalobci provedli stavbu v souladu s tímto opatřením, nebyla by zastavěnost již při posuzování užívání stavby řešena.

Žalobci svou žádost doplnili podáním ze dne 18.4.2011, kdy mj. doplnili aktualizovanou projektovou dokumentací skutečného stavu provedení, požárně bezpečnostní řešení stavby, kopii územního souhlasu, kopii posudku o stanovení radonového indexu a kopii zprávy o posouzení základových poměrů zájmového pozemku.

Přípisem ze dne 28.4.2011 vydal stavební úřad poučení žalobců v tom smyslu, že součástí doplnění shora uvedené žádosti nebyl průkaz souladu stavby s článkem 50 odst. 12 písm. a) vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, ke splnění tohoto požadavku vyhlášky je třeba prokázat kontrolovatelným výpočtem.

Přípisem stavebního úřadu ze dne 16.5.2011 stavební úřad mj. sdělil, že kontrolní prohlídka se uskuteční dne 31.5.2011, a téhož dne vydal výzvu k účasti na této prohlídce. Omluvou z jednání – místního šetření na den 31.5.2011 a nesouhlas s konáním místního šetření v nepřítomnosti se žalobci z tohoto místního šetření omluvili z důvodu pracovního charakteru, a požádali o nařízení jiného termínu.

Ze záznamu z kontrolní prohlídky stavebního úřadu ze dne 31.5.2011 je patrné, že se tato kontrolní prohlídka konala s tím, že do rodinného domu čp. 1282 ani na pozemky stavby nebyl umožněn přístup, vlastníci stavby se omluvili, kontrolní prohlídka byla provedena z ulice. Na pozemcích rodinného domu se kromě stavby hlavní nachází stavba garáže a je zde přistavěna terasa, u které nelze bez vstupu na pozemek zjistit její výškové parametry a určit tak, zda je ji nutné započítat do zastavěné plochy.

Podáním ze dne 7.6.2011 žalobci stavebnímu úřadu sdělili svůj nesouhlas s konáním místního šetření.

Úředním záznamem ze dne 8.6.2011 stavební úřad do spisu poznamenal, že porovnal fotodokumentaci pořízenou dne 31.5.2011 panem Václavem Nelibou s dokumentací systému MISYS a fotografiemi ze serveru Google.

Přípisem ze dne 4.7.2011 stavební úřad ve věci provedení prohlídky žalobcům sdělil, že akceptoval jejich omluvu, a že provedl obhlídku stavby a komunikace z veřejné komunikace a zaznamenal údaje, které jsou dostupné komukoliv.

Rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 1.8.2011 (prvostupňové správní rozhodnutí) stavební úřad zamítl žádost o dodatečné povolení shora specifikované stavby. V odůvodnění tohoto správního rozhodnutí je mj. popsán průběh správního řízení, a dále je uvedeno, že je patrné, že předmět řízení o odstranění stavby měl být stanoven daleko širěji, stavební úřad se v zájmu právní jistoty účastníků řízení rozhodl žádost o dodatečné povolení stavby zamítnout a po nabytí právní moci rozhodnutí rozšířit předmět řízení o odstranění stavby a seznámit s tím účastníky řízení, čímž bude dána možnost podat v nově stanoveném rozsahu žádost o dodatečné povolení stavby. Stavební úřad nemohl v řízení pokračovat, že nelze dodatečně povolit část stavby, když druhá část stavby, která je s ní přímo funkčně propojena, je provedena bez rozhodnutí nebo jiného opatření stavebního úřadu.

Proti tomuto rozhodnutí podali žalobci odvolání, které je obsahově shodné s podanou žalobou.

O tomto odvolání rozhodl žalovaný napadeným správním rozhodnutím tak, že jej zamítl a prvostupňové správní rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění je mj. uvedeno, že se lze v dané věci ztotožnit se závěrem stavebního úřadu (žalovaný odkázal na shora uvedené odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí), přičemž v novém projednání bude dána možnost, aby v souladu s ust. § 129 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), prokázal, že stavba není umístěna v rozporu se záměry územního plánování, není provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje, a není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným právním předpisem. Aby toto stavebník prokázal, bude třeba podat žádost o dodatečné povolení stavby v rozsahu uvedeném v oznámení o zahájení řízení o odstranění stavby a předložit podklady jako k žádosti o stavební povolení. Vzhledem ke skutečnosti, že se stavební úřad bude danou věcí v jiném rozsahu zabývat, tak žalovaný z důvodu hospodárnosti se k odvolacím bodům nevyjadřuje.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

Podle ust. § 129 stavebního zákona ve znění účinném v rozhodném období: *(1) Stavební úřad nařídí vlastníku stavby, popřípadě s jeho souhlasem jiné osobě, odstranění stavby*

a) která svým závadným stavem ohrožuje život a zdraví osob nebo zvířat, bezpečnost, životní prostředí anebo majetek třetích osob a její vlastník přes rozhodnutí stavebního úřadu ve stanovené lhůtě neodstranil závadný stav stavby; jde-li o stavbu nebo zařízení, které jsou kulturní památkou, postupuje se podle zvláštního právního předpisu³²⁾,

b) prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem anebo v rozporu s ním, nebo

c) u níž bylo stavební povolení zrušeno podle § 176 odst. 5 a stavbu nelze zachovat.

(2) Stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) lze dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že

a) není umístěna v rozporu se záměry územního plánování, zejména s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území,

b) není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje,

c) není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem.“

Podle ust. § 67 správního řádu ve znění účinném v rozhodném období: *„rozhodnutím správní orgán v určité věci zakládá, mění nebo ruší práva anebo povinnosti jmenovitě určené osoby nebo v určité věci prohlašuje, že taková osoba práva nebo povinnosti má anebo nemá, nebo v zákonem stanovených případech rozhoduje o procesních otázkách.“*

V souzené věci je nutné uvést, že podle názoru soudu většina žalobních bodů nemíří na předmět věci posuzované ve správním řízení, a tím pak ani do důvodů příslušného správního rozhodnutí. V první části žalobních bodů nejprve žalobci uvádějí své subjektivní názory na osobu příslušného správního úředníka a jeho postup. Takové žalobní body však

nemohou být v tomto řízení důvodné – pokud mají žalobci za to, že u příslušné úřední osoby je dán důvod k pochybnostem o její nepodjatosti ve věci, musejí se tohoto svého tvrzeného práva domáhat v řízení podle ust. § 14 správního řádu. Pokud tyto skutečnosti vznášejí v tomto rozsahu poprvé až v podané žalobě, nevyužili tak všech práv, která jim dává právní řád ke své ochraně (ust. § 5 s.ř.s.), a takové žalobní body tak nemohou být důvodné.

Napadené správní rozhodnutí, stejně jako prvostupňové správní rozhodnutí, spočívá na tom, že bylo zjištěno, že předmět stavby v řízení podle ust. § 129 odst. 2 stavebního zákona byl stanoven v užší míře, než v jakém je stavba prováděna (či byla provedena), a proto je namístež žádost o vydání dodatečného povolení takové stavby zamítnout. S takovým právním posouzením soud souhlasí, neboť je v souladu s tím, co bylo předmětem tohoto řízení a o čem může příslušný stavební úřad rozhodnout.

Vydání příslušného veřejnoprávního povolení podle ust. § 129 odst. 2 stavebního zákona je vázáno na příslušnou žádost a její vymezení, resp. v daném případě spíše vymezení v předchozím úkonu správního úřadu, kterým je rozhodnutí o zahájení řízení o odstranění stavby. Pokud v průběhu takového správního řízení stavební úřad zjistí, že prováděna či provedená stavba je jiná, než ta, o níž se takové příslušné řízení vede, podle názoru soudu nemá jinou zákonnou možnost, než řízení o žádosti ve věci vydání dodatečného stavebního povolení zamítnout, a dále buď pokračovat v řízení o odstranění stavby s tím, že předmět takového řízení bude vymezen širěji (a v jehož rámci může stavebník podat novou žádost o dodatečné povolení stavby podle ust. § 129 odst. 2 stavebního zákona), nebo stavební úřad vyvolá řízení nové. Konkrétní procesní postup je již na stavebním úřadu.

V dané věci tak soud uzavírá, že jak stavební úřad, tak žalovaný, tímto způsobem postupovaly, přičemž žalobní body tento postup a závěr správních úřadů důvodně nezvratily.

V další části žalobních bodů žalobci směřují své námitky proti procesnímu postupu v dané věci, zejména k tomu, že místní šetření dne 31.5.2011 nebylo provedeno za jejich přítomnosti, a že stavební úřad při svém zjištění vycházel z fotodokumentace poskytnuté jinou osobou, případně z veřejně přístupných zdrojů (Google). Soud ani tuto část žalobních bodů nepovažuje za důvodnou. Jak je z obsahu předloženého správního spisu patrné, žalobci se z místního šetření na den 31.5.2011 řádně omluvili. Stavební úřad toto šetření provedl, ale s ohledem na omluvu žalobců nemohl zjistit rozsah stavby přímou prohlídkou této stavby z příslušného pozemku, ale své zjištění čerpal z pohledu z ulice, od souseda a posléze z fotodokumentace, přičemž dospěl ke skutkovému závěru, že rozsah této stavby i z těchto zjištění je větší, než ten, o níž bylo vedeno příslušné správní řízení. Žalobci pak netvrdí nic, že by takové zjištění nebylo v souladu se skutečným stavem, uvádějí pouze svůj nesouhlas s prováděním místního šetření a fotodokumentací. Podle názoru soudu za tohoto stavu takový žalobní bod nemůže být důvodný – potřebná skutková zjištění stavební úřad čerpal buď z veřejně přístupných komunikací či fotodokumentace. Je přitom věcí příslušného správního úřadu, které podklady pro své rozhodnutí použije, případně jak je získá. Pokud skutková zjištění v tomto případě čerpal stavební úřad z veřejně přístupných zdrojů, jedná se podle názoru soudu o postup, který není v rozporu s požadavky na podklady příslušného správního rozhodnutí, neboť tyto skutečnosti by mohl stavební úřad zjistit i mimo prováděné místní šetření. Z obsahu správního spisu je potom patrné, že stavební úřad sice vypracoval protokol o místním šetření, dále však postupoval tak, že svá zjištění čerpal z již zmíněných veřejných zdrojů, kdy žalobce následně z místního šetření omluvil.

V této souvislosti je nutné uvést, že správní řád ani stavební zákon nepředepisují pro příslušná skutková zjištění žádný předem formalizovaný postup – k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy (ust. § 51 odst. 1 správního řádu). Pokud k důkazu byly využity veřejně dostupné prostředky a zjištění rozsahu stavby z veřejně přístupné komunikace, stalo se tak podle názoru soudu jiným způsobem, než nařízeným místním šetřením (ohledáním), taková zjištění mohla být získána i mimo tento důkazní prostředek, a proto skutečnost, že se místní šetření konalo bez účasti žalobců, kteří se z něj včas omluvili, nemůže mít na takové skutkové zjištění a provedení takového důkazu přímý vliv, který by pak dále zpochybňoval příslušné skutkové zjištění, které bylo podkladem příslušného správního rozhodnutí.

V podané žalobě žalobci rozvádějí svá tvrzení, že předložili veškerou dokumentaci k dodatečnému povolení stavby a uvádějí, že nesouhlasí s tím, že by parcela byla zastavěna více, než jak tomu mělo být podle předchozích příslušných veřejnoprávních povolení. Tento žalobní bod však soud považuje prozatím za předčasný, přičemž nesouvisí s tím, o čem bylo ve správním řízení rozhodnuto. Jak bylo již uvedeno, podstatným důvodem pro vydání rozhodnutí bylo zjištění, že příslušná stavba je jiná, než ta, o níž se vedlo řízení o odstranění stavby a kterou uvedli žalobci v příslušné žádosti. Pouze tuto skutečnost tak soud v tomto soudním řízení přezkoumává, neboť o ničem jiném zatím ve správním řízení rozhodnuto nebylo. Proto ani tyto žalobní body nemůže považovat za důvodné – nejprve je nutné vyjasnit rozsah příslušné stavby (do čehož směřovalo prvostupňové i napadené správní rozhodnutí), a až poté je možné hodnotit, zda žalobci splnili své zákonné povinnosti, tedy zejména prokázali soulad takové stavby se zákonnými hledisky podle ust. § 129 odst. 2 stavebního zákona. Soud v této souvislosti pouze poznamenává, že v tomto správním řízení je to žalobce (stavebník), který tyto skutečnosti sám musí prokázat, neboť v tomto řízení se nepostupuje podle ust. § 115 stavebního zákona, ale podle již zmíněného ust. § 129 odst. 2 stavebního zákona; toto správní řízení reaguje zejména na to, že příslušná stavba je již provedena či prováděna, ač takový postup byl nebo je v rozporu se stavebním zákonem. Proto i stavební zákon v tomto případě klade na stavebníka přísnější podmínky v příslušném procesním postupu.

V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.r.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.r.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 12. dubna 2016

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová